

Dětství v Matiční ulici

Petr Hannig se narodil v neděli 20. ledna 1946 v Ústí nad Labem. Petr je proto nejen Kozoroh, který přišel na svět v poslední den vlády tohoto znamení zvěrokruhu, ale i dítě svobody. Jak je z jeho data narození patrné, k jeho početí došlo jen pár týdnů před koncem druhé světové války, kdy už všem bylo jasné, že svoboda se dočeskoslovenska blíží doslova mílovými kroky.

„Narodil jsem se v Ústí nad Labem v Lidické ulici ve sklepním bytě v takové vile, kde byli naši v podnájmu. Ta vila už neexistuje, protože se sesul svah a ona spadla. Takže nikde nelze dát tabulku s nápisem: Zde se narodil Petr Hannig,“ usmívá se Petr.

Charakteristika znamení zvěrokruhu o mužském Kozorohovi říká, že má kolem sebe cihlovou zeď, kterou si sám postavil. Je ostýchavý, ale silný a odolný. Je přijemný, ale sveřepě cížádostivý. Jako legendární mlčenlivý rozvážný kovboj dáva Kozoroh zdánlivě přednost samotě. Není to tak docela pravda. V skrytu duše touží po obdivu. Hrozně rád by vzrušoval publikum třeba akrobacií na visuté hrazdě. Ve svých tajných snech je nenapravitelný romantik, ale Saturn ho spoutává. Tato planeta přísné kázně vyžaduje vyrovnané chování, praktické činy a vážné úmysly. To je kříž, který musí nést, a často je přilíší těžký. Někdy zakrývá svou frustraci strohostí a někdy lidi překvapí nečekáným, protismyslným humorem, i když je to vždy pořouchlý ironický druh. Ale ten je často nejzábavnější a Kozorohové dovedou tyto vtipy patřičně podat.

Prastarý název Kozoroha je »Makara«, což znamená pětiúhelník, který je symbolem pro člověka jako takového. Protože se zde uplatňuje nadvláda respektovaného a zároveně obávaného Saturna, bývá vnitřně silný, přemýšlivý až zádumčivý a zdrženlivý. Pokud však nemá zvládnuty city, po kterých touží, může někdy působit poněkud chaoticky. Člověk narozený ve znamení Kozoroha pozná velmi brzy, že život není lehký a že jedině vytrvalá a tvrdá práce mu může ulehčit denní starosti. Je mu tedy jasné, že »nemůže sedět jen tak naprázdno«. V podvědomí má uloženo, že se vlastně musí osvobodit od závislosti na hmotě, paradoxně přávě hmotnou práci. Pokud se mu to nepodaří, nestane se vládcem nad hmotou, ale ve hmotě. To znamená, že nebude moudrým, nýbrž nositelem hodnosti a nebude pak moci ukázat vnitřní moc, jen zevní. Lidé zrození v tomto znamení se často sami od sebe zabývají věcmi druhých, rádi pomohou osobní znalostí a zkušeností, umějí dobře poradit. Vměšování do vlastních záležitostí ale nesnášejí. Kozoroh je opatrný a v záležitostech postupuje systematicky, postupně se snaží dosáhnout sociálních jistot a zabezpečení. Převládne-li nižší energie Saturna, může být přehnaně cížádostivý a hnát se za kariérou ze strachu, že jednou by mohl být bez práce a přostředků. Kozoroh je také nazýván znamením otcovským. Vůči »mladším« je Kozoroh velmi taktní a má s nimi mnoho trpělivosti.

Zda je Petr Hannig typickým Kozorohem, ponechejme zatím bez odpovědi a pojďme se podívat na jeho dětství. Narodil se Františku (1914) a Vlastě (1920) Hannigovým jako jejich prvorozené

Malý Pěta před domem v Matiční ulici v Ústí nad Labem.

A ještě jednou na procházce před domem, ve kterém s rodiči bydlel.

od dětství až po současnost schovávala, tak jen jsem to převzal do své péče, hned jsem to ztratil,“ přiznává Petr.

Když mu bylo půl roku, rodiče se ze sklepního bytu v Lidické ulici přestěhovali do čtvrti Krásné Březno, do Matiční ulice číslo 8. Ano, je to ta dodnes nechvalně známá Matiční ulice, kterou mediálně profláknul spor o stavbu plotu v jedné polovině ulice v letech 1998–1999 s právními dozvuky ještě v roce 2000. Matiční ulice je totiž rozdělena výpadovkou z Ústí nad Labem na Děčín na dvě poloviny. Ve směru na Děčín po levé straně je asi stometrová část ulice, kde se nacházejí dva činžáky obydlené a jeden nevyužívaný a zdevastovaný a tři rodinné domky. Mezi činžovními domy a domky měl být postaven nový protihlukový plot místo starého stávajícího. Plán postavit nový plot byl mediálně zviditelněn jako »stavba zdi«. Plot byl postaven v říjnu a demontován v listopadu 1999. Matiční ulice se tak stala nejznámějším případem špatného soužití většinového obyvatelstva a příslušníků romské komunity v České republice. Přitom se nejednalo o rasový, ale sociálně-psychologický problém.

„Nostalgicky vzpomínám na zaniklý Nový svět neboli část Krásného Března, které se také říkalo »Pod dráhou«, a svou Matiční ulici. Své dětství jsem prožíval v Matiční osm, to je ten první obecní dům. Vždycky, když byl v televizi záběr na Matiční, tak se nejdřív zabral ten dům s vytlučеныmi okny a potom se švenklo na hrající si romské děti. No a já jsem právě coby dítě bydlel v tom domě s vytlučеныmi okny. Tehdy to byl ovšem dům jako klíčka. V té době tam ovšem žila spousta zajímavých lidí, například maminka Oldřicha Nového, které moje maminka vždycky nosila uhlí. Jednou, když jí opět nesla kyblík s uhlím, uslyšela za sebou povědomý hlas: ‚Mladá paní, já vám pomohu,‘ a když se otočila, stál za ní přímo Oldřich Nový. A ptal se jí, kam to má nést. Mamka mu odpověděla: ‚Do přízemí, první dveře vlevo,‘ na což jí řekl: ‚Ale tam bydlí moje maminka.‘ ‚Ano, já jí vždycky nosím uhlí,‘ odpověděla mu maminka. V Matiční ulici vyrůstala Tátána alias Kateřina Schillerová, která se stala v roce 1968 velmi známou osobností v uměleckém světě. Byla to moje spolužačka a krajanka,“ vzpomíná Petr.

dítě. Tatínek měl německé kořeny a bylo mu jedenatřicet a mamince pětadvacet let, když přišel na svět malý Péťa. „Táta byl Němec. Narodil se v Ústí nad Labem, které bylo z devadesáti procent německé. Jeho maminka byla Češka – Františka Pěkníková – a jeho táta byl Němec – Eduard Hannig, který pracoval jako strojvedoucí a jehož rodiče zase byli Čech a Němka.

Maminčin dědeček byl takzvaně významný Čech Václav Kejla, předseda České obce sokolské. Když po druhé světové válce přišel odsun a odsunovali i smíšené rodiny, tak se za ně sousedé z Krásného Března zaručili, že byli významná česká rodina, která za války nekolaborovala. Naopak, maminka mi vyprávěla, že tam byl takový minizajatecký tábor a ona s holkama tam chodila a házela zajatcům přes plot jídlo. Nebyl to koncentrák, ale malinký zajatecký tábor, ve kterém byli francouzští zajatci.

Maminka byla velmi pečlivá, všechno od mého dětství shromažďovala, vedla mi archiv, lepila výstřížky z novin do sešitů... Bohužel, já jsem v tomto směru trochu umělec, takže sotva mi maminka před pár měsíci dala všechno, co

Petrův otec František pocházel ze železničářské rodiny. „Tatínek byl topič na železnici, jeho dědeček byl kočí a tak dále. Pořád měli něco s dopravou.“ Petrova maminka Vlasta, která před rokem oslavila devadesátiny, zase pochází z rodiny Kejzlů, což byli starostové nebo rychtáři v obci Lubná na Rakovnicku. „Ke konci Rakousko-Uherska bylo Ústí nad Labem nejbohatším městem v celé říši, takže se tam stěhovali neprvorození synové. Prvorození vždycky zdědili grunt a ti další, kteří nic nezdedili, tak se stěhovali do Ústí a tam začínali nový život. A to byl případ i mého pradědy Václava Kejly. Byl to velký sokol, který vychovával moji maminku sám, protože její maminka se od rodiny odstěhovala.“

Tady už je z Petra školák.

Dětství prožíval malý Péťa v již zmíněné Matiční ulici, kde ovšem tenkrát nežili žádní Romové, kvůli kterým se ulice za půlstoletí stala nejen celorepublikově slavnou. „Matiční ulice dostala své jméno od slova Maticice Česká. Tenkrát tam žila česká enkláva v ryze německém městě Ústí nad Labem neboli Aussig an der Elbe. V Matiční byl Český dům, kde se konaly České hodiny, byl tam Sokol... Bohužel, nyní je ta čtvrť naprosto zdevastovaná, čemuž napomohla i morální devastace po povodních v roce 2002, když byla celá čtvrť zatopená. Když jsem po válce vyrůstal v Matiční ulici, byly tam obecní domy, ve kterých žily německé babičky, a proto jsem i já odmalinka mluvil nejen česky, ale i německy,“ přiznává Petr. A časem si k němčině přibral ještě ruštinu, angličtinu, francouzštinu a italštinu. „Dodnes mluvím všemi pěti jazyky, což hojně využívám především při cestování nebo při čtení knížek. Když odmalinka mluvíte dvojjazyčně, tak už to máte jaksi nalajnované, že se každou další řeč snadno naučíte, protože dokážete přepínat a automaticky myslet v dalších jazycích.“

Petr má ještě o šest let mladší sestru Evu (1952), která zůstala věrná Ústí nad Labem, kde žije v místní části Trmice. A na rozdíl od Petra nemá žádné umělecké sklony. „Sice hezky zpívá, ale je to tak všechno, nikdy neměla ambice věnovat se tomu profesionálně,“ usmívá se Petr s tím, že Eva pracuje jako učitelka mateřské školky. Mimořádně, učitelkou v mateřské školce byla i Petrova jediná manželka. „I moje neteře, sestřiny děti, pracují ve školství pro děti. Akorát můj syn Honza se zcela vymkl této tradici, neboť je špičkovým matematikem ve Spojených státech. Pracuje tam jako statistik a je tam opravdu kapacita.“

Jak se stal Péťa muzikantem

„Myslím si, že je strašně důležité, aby rodiče zpívali dětem už coby novorozencům a batolatům. Maminka mi říkala, že mi s tátou vždycky zpívali dvojhlasně. Když mi byly dva roky, nevěděl jsem, jak se řekne dvojhlasně, tak jsem jim vždycky říkal: ‚Zpívat dvakrát,‘ aby mi jakože zpívali dvojhlasně. Takto se dostala hudba do mých uší. Navíc ve čtvrti Pod dráhou, které se také říkalo Nový svět, byly dvě dechovky. Jednu měl pan Komorous, jeden z Komorousů se potom uchytil v Kanadě, kde se stal slavným dirigentem. Vždycky na prvního máje hráli a pochodovali po naší čtvrti, já jsem chodil za nimi a hrál na malý plechový bubínek. Maminka mi vykládala, že když mi byly čtyři roky, tak jsem se jí ztratil. Všude mě hledala až jí někdo řekl, že muzikanti jsou v hospodě v Českém domě. Tak tam šla a já tam opravdu seděl a prý jsem měl před sebou velké pivo, protože jsem chtěl být stejný, jako byli muzikanti, kteří si zašli po zkoušce na jedno. Z hospody mě sice maminka vytáhla, ale muzika mi už zůstala v hlavě navždycky.“